

Књига пророка Јои́ла и Лаодикијска адвентистичка црква седмог дана — број двадесет четири

Jeff Pippenger

2026-01-06

Број двадесет и четири

Завршили смо наш последњи чланак осврнувши се на три паралелне линије пророчког сведочанства представљене поглављима од једанаестог до двадесет другог у Постању, првој књизи Старога завета, Јеванђељем по Матеју, првом књигом Новог завета, и Откривењем, последњом књигом и Новог завета и Библије. Линија Постања указује на завет са Аврамом; линија Матеја указује на завет са хришћанском црквом, при чему је Петар симбол почетка и краја савременог духовног Израиља. Средишњи стихови обеју линија указују на печат Божји: код Аврама то је било „обрезање“, а код Петра то је била промена његовог имена. Средишњи стих линије у Откривењу јесте седамнаесто поглавље, дванаести стих.

И десет рогова које си видео јесу десет царева, који још не примише царство; него примају власт као цареви за један час с звери. Откривење 17:12.

Постање и Матеј указују на брак Божанства са човечанством, а Откривење указује на брак звери и аждаје у време недељног закона. Све три линије упућују на недељни закон, где једна класа испољава жиг звери, а друга печат Божји. Кривотворина звери и аждаје у дванаестом стиху јесте омега-спомињање Невродове куле у једанаестој глави Постања. Тамо је кривотворна заветна религија дочекала свој суд, а у седамнаестој глави Откривења суди се блудници — која је Вавилон велики. Неврод је алфа Ватикановој омеги, и из тог разлога папство је Вавилон велики, омега Невродовом Вавилону као алфи.

Значајно је у ова три средња стиха то што сведочанство садржано у свакој средишњој тачки линије у ствари обухвата три стиха.

Ово је завет мој, који ћете држати, између мене и вас и семена твога после тебе: све мушко међу вама нека буде обрезано. И обрезујте крајак тела свога; и то ће бити знак завета између мене и вас. И свако мушко од осам дана нека буде обрезано међу вама, од колена до колена вашег, и оно које се роди у дому, или које се купи за новац од каквога туђина, које није од семена твога. 1. Мојсијева 17:10–12.

А Исус одговори и рече му: Блажен си ти, Симоне, сине Јонин; јер ти то не откри тело и крв, него Отац мој који је на небесима. А и ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати. И даћу ти кључеве Царства небескога; и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што раздрешиш на земљи биће раздрешено на небесима. Матеј 16:17–19.

И звер која беше, а није, и сама је осма, и од седам је, и одлази у пропаст. И десет рогова које си видео јесу десет царева, који још не примише царство; него примају власт као цареви за један час са звери. Ови имају једну мисао, и даће своју силу и власт звери. Откривење 17:11–13.

Priča o lažnom zavetu predstavljenom Nimrodovim opekama i malterom, i o njegovom lažnom sistemu crkve i države, predstavljenom kulom i gradom, predočava lažni sistem ikone zveri predstavljen u omegi Nimrodove priče. Tri linije, sa tri središnje tačke od po tri stiha, koje sve svedoče o zavetu života i zavetu smrti. Sto četrdeset i četiri hiljade jesu prava osma koja je od sedmorice, a papstvo je jednostavno njen falsifikat. Nimrodova klasa ima jedinstvo uma pri svom braku, kao falsifikat sto četrdeset i četiri hiljade, koji su sjedinjeni sa umom Hristovim. Lažna zver „beše, i nije“, falsifikat je Hrista koji beše, i jeste, i koji će doći. U osmom stihu izražen je potpuni izraz falsifikata predstavljenog papstvom.

Звер коју си видео беше, и није; и уздигнуће се из бездана, и отићи ће у пропаст; и задивиће се они који живе на земљи, чија имена нису записана у књизи живота од постања света, када угледају звер која беше, и није, и опет јесте. Откривење 17:8.

Исус је Онај који беше, и јесте, и који ће доћи; а папство, осми који је од седморице, јесте звер која „беше, и није, и ипак јесте“. „Један час“ који брак аждахе и звери представља јесте историја од недељног закона, када сто хиљада, представљених Петром и Аврамом, узлазе на небо као знак, управо у време када се и папство уздиже.

Настојали смо да књизи пророка Јоила приступимо из угла да је Петар на Педесетницу своју педесетничку поруку поистоветио са испуњењем Јоила. У три заветне линије од по дванаест поглавља, средња три стиха сваке линије говоре о истоветној историји, а Петар је у тој историји представљен као онај који је са Исусом у Кесарији Филиповој, то јест у Панију, чему је свет сада на самом прагу да доживи. У Панију, Петар је такође у Јерусалиму при педесетничком изливању. Три линије од по дванаест поглавља стичу се у Панију и на Педесетницу, када се печат Божји утискује на Христову невесту, а жиг звери утискује на Сотонину невесту. Књига пророка Јоила указује на позив за буђење у причи о десет девојака, када лаодикијска Црква адвентиста седмог дана постаје свесна чињенице да је изгубљена.

Књига пророка Јоила смештена је у оквир четири нараштаја.

Реч Господња која дође Јоилу, сину Фатуилову.

Чујте ово, старци, и послушајте, сви становници земље.

Је ли ово било у ваше дане, или чак у дане отаца ваших? Кажите о томе деци својој, и нека деца ваша кажу деци својој, а деца њихова другом нараштају. Што је оставио гусеничар, појео је скакавац; и што је оставио скакавац, појео је црв; и што је оставио црв, појео је хрушт. Јоило 1:1–4.

„Старци“ су вође Лаодикејске цркве адвентиста седмог дана у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, а запечаћење се извршава током изливања Светога Духа.

„Старце“ Језекиљ представља као „древне људе“.

Тада ми рече: Сине човечји, јеси ли видео шта старешине дома Израилјева чине у тами, сваки у одајама својих слика? Јер говоре: Господ нас не види; Господ је оставио земљу. Језекиљ 8:12.

Надахнуће јасно показује да је печење из девете главе Језекиља исто оно печење као у седмој глави Откривења. Такође је јасно да су „старешине“ из четири узастопно све веће гадости у осмој глави представљене бројем 25. Двадесет и пет „старешина“, који је требало да буду чувари Божјег стада, јесу људи који се клањају сунцу. Они су први који бивају осуђени. У контексту светилишта од којег се одвраћају, они представљају два реда од по дванаест свештеника и првосвештеника. При доношењу закона о недељи, они се клањају сунцу и прихватају жиг звери, дајући залог свога пристанка са аждахом, звери и лажним пророком. Ових 25 били су праслика оних 250 у побуну Кореја, Датана и Авирона, који представљају троструки савез којем се придружује 250 људи који приносе кад. Три главна предводника отпадништва погинула су када је земља отворила своја уста и прогутала их.

И Мојсије рече: По овоме ћете знати да ме је Господ послао да учиним сва ова дела; јер их нисам учинио по својој вољи. Ако ови људи умру као што умиру сви људи, или ако их снађе оно што сналази све људе, онда ме Господ није послао. Али ако Господ учини ново дело, те земља отвори уста своја и прогута их, са свим што им припада, и сиђу живи у јаму, тада ћете разумети да су ови људи разгневили Господа.

И догоди се, кад заврши говорећи све ове речи, да се расцепи земља која беше под њима; и земља отвори уста своја, и прогута њих, и домове њихове, и све људе који припадаху Кореју, и сва добра њихова. Они, и све што им припадаше, сиђоше живи у јаму, и земља се затвори над њима; и изгибоше између збора.

И сав Израил који беше око њих побеже од њихова викања, јер рекоше: Да и нас не прождре земља. И изиђе огањ од Господа и прождре оних двеста и педесет људи који приношаху кад. Бројеви 16:28–35.

Побуна из 1888. године била је предобликована побуном Кореја, Датана, Авирама и двеста педесет људи који су принели кад. Тих двеста педесет људи склопило је савез са троструком конфедерацијом која стиже до недељног закона, када Сједињене Државе, звер из земље, отварају своја уста и говоре као аждаја. У том тренутку, позни дажд се излива без мере, као што је и двеста педесет људи који су принели кад уништила ватра која је сишла с неба. Тих двеста педесет људи представљају лажни верски систем који бива уништен током изливања позног дажда при недељном закону. Земља која се отворила под Корејем и његовим дружбеницима јесте земљотрес из Откривења 11, који означава да Сједињене Државе отварају своја уста и говоре као аждаја. Када је ватра сишла с неба на оних двеста педесет, она је предобликовала Илијину ватру на гори Кармилу, када су ти лажни пророци били побијени. Илијина ватра на гори Кармилу подудара се са недељним законом, те је ватра над двеста педесет људи ватра позног дажда недељног закона.

Одломак у Књизи бројева који говори о Корејевој побуни пророчки је усклађен са побуном против поруке о Обећаној земљи, онако како су је изнели Исус Навин и Халев. Та побуна представља библијски „дан огорчења“. У одломку о Корејевој побуни стоји: „познаћете да су ови људи разгневили Господа.“

Мудри су ти који разумеју, и мудри треба да разумеју да историју Корејеве побуне треба положити на побуну против Исусове поруке о Обећаној земљи. Та побуна догодила се у Кадису, а и Кадис и Корејева побуна јесу побуна адвентизма седмог дана у време недељног закона. Кореје и двеста педесет људи који су приносили кад, представљали су двадесет и пет људи који су се клањали сунцу у Језекиљу 8. Древни људи у Језекиљу осмом представљају четврту од четири све веће гадости, које се извршавају у Јерусалиму, симболу Божје цркве.

Прва гадост јесте лик љубоморе, друга су скривене одаје, трећа је нарицање за Тамузом, а затим се двадесет и пет људи клања сунцу. Потом девето поглавље препознаје оне који уздишу и плачу због гадости представљених у осмом поглављу. Они који уздишу и плачу запечаћени су од анђела који узлази са истока. Анђео је весник и представља поруку.

Порука о запечаћењу са истока јесте порука источног ветра, која је порука ислама. Када сто четрдесет и четири хиљаде буду запечаћени, анђели уништења отпочињу своје дело, управо тамо где спољашња линија пророштва учи да „национално отпадништво бива праћено националном пропашћу.“ Пре него што се суд изврши над онима које представља Кореј, побуњеници бивају изведени изван Јерусалима. Зли бивају уклоњени из Јерусалима, јер нису праведни ти који беже из Јерусалима.

И дух ме подиже и доведе ме к источним вратима дома Господњег, која гледају ка истоку; и гле, на улазу у врата беше двадесет и пет људи; међу којима видех Јазанију, сина Азуровог, и Фалтију, сина Венајиног, кнезове народне.

Тада ми рече: Сине човечји, ово су људи који смишљају зло и дају безбожан савет у овоме граду; који говоре: Није близу; хајде да градимо куће; овај град је котао, а ми смо месо.

Зато пророкуј против њих, пророкуј, сине човечји. И Дух Господњи сиђе на ме и рече ми: Говори; овако вели Господ;

Овако сте говорили, доме Израиљев; јер ја знам мисли које вам долазе на ум, сваку од њих. Умножили сте своје побијене у овоме граду и напунили његове улице побијенима. Зато овако вели Господ Господ: Ваши побијени, које сте положили усред њега, они су месо, а овај град је котао; али ћу вас извести из његове средине. Мача сте се бојали; и ја ћу пустити мач на вас, говори Господ Господ. И извећу вас из његове средине, и предати вас у руке туђинаца, и извршићу судове међу вама. Од мача ћете пасти; судићу вам на међи Израиљевој; и познаћете да сам ја Господ. Овај град неће вам бити котао, нити ћете ви бити месо усред њега; него ћу вам судити на међи Израиљевој. И познаћете да сам ја Господ; јер нисте ходили по мојим уредбама, нити сте извршавали моје судове, него сте поступали по обичајима незнабожаца који су око вас.

И догоди се, док пророковах, да умре Пелатија, син Венајин. Тада падох ничице и повиках из свега гласа, говорећи: Авај, Господе Боже! хоћеш ли сасвим истребити остатак Израиљев? Језекиљ 11:1–13.

Јерусалим се очишћује приликом недељног закона, када се жито одваја од кукоља. Људи представљени бројем 25, односно Корејевих 250, бивају изведени напоље, на „границу“ Јерусалима, да умру. Број 25 је број свештеника који су служили по једну седмицу, а када је симболизован десетоструким бројем 250, он представља светску цркву, јер је десет симбол светскога. Црква војујућа одређује се као црква састављена од жита и кукоља, а црква победоносна представља цркву која је само жито.

„Зар Бог нема живу цркву? Он има цркву, али то је црква војујућа, а не црква победоносна. Жао нам је што има неисправних чланова, што има кукоља међу пшеницом. Исус је рекао: ‘Царство небеско је као човек који је посејао добро семе на својој њиви; али док су људи спавали, дође његов непријатељ и посеја кукољ међу пшеницом, па оде.... Тада дођоше слуге домаћинове и рекоше му: Господару, ниси ли ти посејао добро семе на својој њиви? Откуда, дакле, кукољ? А он им рече: То је учинио непријатељ. Тада му слуге рекоше: Хоћеш ли, дакле, да идемо и почупамо га? А он рече: Не; да не бисте, чупајући кукољ, ишчупали с њим и пшеницу. Нека обоје расте заједно до жетве; а у време жетве рећи ћу жетеоцима: саберите најпре кукољ и свежите га у снопове да се сажеже; а пшеницу саберите у моју житницу.’”

„У причи о пшеници и кукољу видимо разлог зашто кукољ није требало чупати: да се не би са кукољем ишчупала и пшеница. Људско мишљење и расуђивање начинили би тешке грешке. Али радије него да се учини грешка и да се ишчупа и једна једина стабљика пшенице, Господар каже: ‘Пустите нека обоје расте заједно до жетве;’ а тада ће анђели покупити кукољ, који је одређен за уништење. Иако у нашим црквама, које тврде да верују напредну истину, има оних који су неисправни и који греше, као кукољ међу пшеницом, Бог је дуготрпелив и стрпљив. Он укорева и опомиње оне који греше, али не уништава оне којима је потребно дуго да науче поуку којој би их Он поучио; Он не ишчупава кукољ из пшенице. Кукољ и пшеница треба да расту заједно до жетве; када пшеница достигне свој пуни раст и развој, тада ће се, због свога карактера у зрелости, потпуно разликовати од кукоља.“

„Христова црква на земљи биће несавршена, али Бог не уништава Своју цркву због њене несавршености. Било је и биће оних који су испуњени ревношћу не по знању, који би очистили цркву и ишчупали кукољ између пшенице. Али Христос је дао нарочиту светлост о томе како треба поступати с онима који греше и с онима који су необраћени у цркви. Чланови цркве не треба да предузимају никакво нагло, ревносно, исхитрено деловање у одсецању оних за које могу мислити да имају недостатке у карактеру. Кукољ ће се појавити међу пшеницом; али би нанело већу штету чупати кукољ, осим на начин који је Бог одредио, него оставити га на миру. Док Господ доводи у цркву оне који су истински обраћени, Сотона у исто време доводи у њено заједништво лица која нису обраћена. Док Христос сеје добро семе, Сотона сеје кукољ. На чланове цркве непрестано делују два супротстављена утицаја. Један утицај делује на очишћење цркве, а други на

кварење Божјег народа.“ Testimonies to Ministers, 45, 46.

Безбожници се изводе изван Јерусалима да би били уништени. Они се уклањају у време жетве, што је уједно и време када је пшеница сазрела, јер се тада пшеница сабира као таласни принос првина од два пентекостна таласна хлеба. Жетва првине пшенице посебан је предмет библијског пророчанства. Раздвајање пшенице и кукоља управо се односи на ту тему, а многе Христове приче указују на тај веома значајан пророчки путоказ.

„Опет, ове параболе уче да после суда нема времена милости. Када се дело јеванђеља доврши, одмах затим следи раздвајање између добрих и злих, и судбина сваке групе заувек је утврђена.“ Христове очигледне поуке, 123.

Принос од пшенице јесу сто четрдесет и четири хиљаде, а трећи анђео одваја пшеницу од кукоља.

„Затим сам видела трећег анђела. Мој анђео пратилац рече: ‘Страшна је његова реч, ужасна је његова мисија. Он је анђео који треба да одвоји пшеницу од кукоља и да запечати или свеже пшеницу за небеску житницу.’ Ове ствари треба да закупе сав ум, сву пажњу. Поново ми је показана нужност да они који верују да примамо последњу поруку милости буду одвојени од оних који свакодневно примају или упијају нову заблуду. Видела сам да ни млади ни стари не треба да присуствују скуповима оних који су у заблуди и тами. Анђео рече: ‘Нека ум престане да се задржава на стварима од којих нема користи.’“ Manuscript Releases, volume 5, 425.

Трећи анђео запечаћује пшеницу и такође одваја пшеницу од кукоља. Трећи анђео представља закон о недељи, у коме се оних 25 људи, који представљају вођство Лаодикејске Цркве адвентиста седмог дана, изводе изван Јерусалима и суде им се. У том тренутку ратујућа црква бива преображена у победоносну цркву.

„Дело ће се ускоро окончати. Чланови војујуће цркве који су се показали вернима постаће црква победоносна. Осврћући се на нашу прошлост, прешавши сваки корак напредовања до нашег садашњег стања, могу рећи: Хвала Богу! Када видим шта је Бог учинио, испуњена сам запрепашћењем и поверењем у Христа као Вођу. Немамо чега да се бојимо за будућност, осим ако заборавимо пут којим нас је Господ водио, и Његову поуку у нашој прошлој историји.“ General Conference Bulletin, January 29, 1893.

Пророчка тема одвајања кукоља од пшенице јесте једна од главних тема библијског пророштва. Христос који чисти храм представља илустрацију овога дела; врхунац наступа при недељном закону, јер ту видимо да су они којима је требало бити суђено одведени до границе Јерусалима да умру.

„Када је Исус започео Своју јавну службу, очистио је Храм од његовог светогрдног скрнављења. Међу последњим делима Његове службе било је друго чишћење Храма. Тако и у последњем делу опомињања света, Црквама се упућују два различита позива. Вест другог анђела гласи: ‘Паде, паде Вавилон, град велики, јер напоји све народе вином гнева курварства својега’ (Откривење 14:8). А у силном покличу вести трећег анђела чује се глас с неба који говори: ‘Изиђите из ње, народе мој, да се не помешате у грехе

њезине, и да вам не науде зла њезина. Јер греси њезини допреше до неба, и Бог се опомену неправди њезиних' (Откривење 18:4, 5).“ Selected Messages, book 2, 118.

Црква пшенице и кукоља постоји све до кризе недељног закона, када се кукољ уклања, не људском снагом, него трећим анђелом — који представља недељни закон, али и поруку позне кише која тада нараста у гласан поклич. Кукољ је елемент пророчког сведочанства, као што је то и пшеница. Промисао Божји допире до недељног закона, и трећи анђео по други пут очишћава храм. Он га је очистио 22. октобра 1844. године, а друго очишћење храма јесте недељни закон.

Спољашњи елементи историје који воде ка закону о недељи представљају значајан елемент сведочанства победоносне цркве, као што су то и кукољ, пшеница и повезивање те две класе. Завршне поруке Откривења јесу поруке тројице анђела, и оне раздвајају и повезују те две класе, али је важно уочити да сестра Вајт указује да те „завршне поруке“ „сазревају жетву“. Завршна порука која сазрева жетву јесте позни дажд, и то је огањ који везује 250 људи „као снопове за огњеве уништења.“

„Јовану су биле отворене сцене дубоког и потресног значаја у искуству цркве. Он је видео положај, опасности, борбе и коначно избављење народа Божјег. Он бележи завршне поруке које треба да доведу жетву земље до зрелости, било као снопове за небеску житницу, било као сноплe за огњеве уништења. Њему су били откривени предмети од огромне важности, нарочито за последњу цркву, да би они који треба да се обрате од заблуде ка истини били поучени о опасностима и борбама које су пред њима. Нико не мора бити у тами у погледу онога што долази на земљу.” Велика борба, 341.

Његово очишћење храма такође је приказано делом Човека са прљавом четком, кога је Јован Крститељ представио као Онога који долази после његове службе. Он је тај који износи смеће у Милеровом сну.

„Господ ће ускоро открити разлику између праведних и безбожних; јер је његова ‘лопата у његовој руци, и он ће темељно очистити своје гумно, и сабраће своју пшеницу у своју житницу; а плеву ће спалити неугасивим огњем.’“ Review and Herald, November 8, 1892.

На Исаију се позива сестра Вајт када је указала да је 1849. године Господ по други пут пружио своју руку да сабере остатак свога народа; и Исаија и сестра Вајт указују на завршно сабирање сто четрдесет и четири хиљаде. Процес сабирања обухвата расејање и сабирање, представљене као прво разочарање, које води ка сабирању на крају времена оклевања. Сваки од ових елемената печатења сто четрдесет и четири хиљаде јесте посебна тема библијског пророштва. Спољашња историја коју Господ употребљава као своје оруђе да грех приведе своје завршетку представљена је у Данилу 11:11; а завршно сабирање налази се у Исаији 11:11; а крај времена оклевања налази се у Откривењу 11:11, а одвајање пшенице и кукоља при недељном закону налази се у Језекиљу 11:11:

Овај град неће вам бити котао, нити ћете ви бити месо усред њега; него ћу вам судити на граници Израилевој. Језекиљ 11:11.

Kod Joila je „novo vino“ odsečeno od drevnih staraca koji je trebalo da budu čuvari svetinje. Poruka Ponoćnog pokliča jeste novo vino kod Joila, a oganj koji silazi prilikom nedeljnog zakona bio je unapred prikazan pentekostnim ognjem. Taj oganj predstavlja poruku, koja je novo vino, ali je to takođe i poruka koja uništava 250 ljudi koji su prinosili kad. Laodikijska crkva adventista sedmog dana završava se pri nedeljnom zakonu, jer se tada oganj izliva bez mere i uništava 250 ljudi koji su prinosili kad; stoga uništava i njihov sistem bogoslužjenja.

Ако би Црква адвентиста седмог дана била верна у време недељног закона, сила и моћ владе Сједињених Америчких Држава затвориће је. Ако буде неверна, једноставно ће променити своје име у Црква адвентиста првог дана или у неки други блиски привид. Било праведна или неправедна, Црква адвентиста седмог дана не иде даље од недељног закона. Пророчко сведочанство показује да је адвентизам одбацио поруку старих стаза на 11. септембар, а те старе стазе воде до затворених врата код недељног закона. Двадесет и пет људи били су представљени у Језекиљевом одломку као „Јазанија, син Азуров, и Фелатија, син Венајин, кнезови народни.”

Њихова имена исповедају одлике Божјег народа, али то је само исповедање. Јазанија значи Бог чује, и он је син Азура, што значи помоћи и заштитити. Сестра Вајт каже да су двадесет пет људи требало да буду чувари, као што је представљено „Азуром“. Његов син исповеда да „чује“ Бога, али он припада класи која, гледајући, не види, и слушајући, не чује. Фалатија значи избављен од Бога, а његов отац „Венаја“ значи Бог је саградио. Када је Језекиљ завршио своју опомену, Фалатија је умро.

Овај град неће вам бити котао, нити ћете ви бити месо усред њега; него ћу вам судити на међи Израилјевој. И познаћете да сам ја Господ; јер нисте ходили по мојим уредбама, нити сте извршавали моје судове, него сте поступали по обичајима незнабожаца који су око вас. И догоди се, кад пророковах, да умре Фелатија, син Венајин. Тада падох ничице, и повиках иза гласа, и рекох: Авај, Господе Господе! хоћеш ли сасвим истребити остатак Израилљев? Језекиљ 11:11–13.

Фелатија је умро на громки вапај Језекиљев. Пшеница је умрла на улици 18. јула 2020. године у испуњењу Откривења једанаест. Пшеница су Мојсије и Илија, први писац Божје Речи, а обећање о Илији који ће доћи јесте последња изјава у Старом завету. Алфа и Омега бивају убијени на улици Содоме и Египта, али васкрсавају 2024. године, као што је представљено у Откривењу 11:11. Док су били мртви, Содом и Египат су се радовали. Језекиљ смешта смрт Фелатијину у време остатка када каже: „Авај, Господе Боже! хоћеш ли сасвим затрти остатак Израилљев?“ Содом је Црква адвентиста седмог дана у време остатка, према Исаји.

Чујте, небеса, и слушај, земљо, јер Господ проговори: синове одгојих и подигох, а они се одметнуше од мене. Во познаје господара својега, и магарац јасле господара својега; али Израилљ не познаје, народ мој не разуме.

Авај, грешни народе, народе натоварен безакоњем, семе злочинаца, синови који кваре: оставили су Господа, разгневили су Светога Израилјевог, одступили су натраг. Зашто

бисте још били бијени? Све ћете се више и више бунити: сва је глава болесна и сво је срце изнемогло. Од табана ноге до главе нема на њему здравога места; него ране, и модрице, и гнојне ране: нису исцеђене, нити завијене, нити уљем ублажене. Земља је ваша опустошена, градови ваши огњем спаљени; туђинци једу вашу земљу пред вашим очима, и она је опустошена, као да су је туђинци разорили. И кћи Сионска остала је као колиба у винограду, као стражара у краставишту, као град опкољен.

Да нам Господ над војскама није оставио сасвим мали остатак, били бисмо као Содом, изједначили бисмо се с Гомором. Чујте реч Господњу, кнезови содомски; послушајте закон Бога нашега, народе гоморски. Исаија 1:2–10.

Мојсије и Илија бивају погубљени у Содому и Египту у раздобљу остатка. Египат је симбол исквареног државништва, а Содом исквареног црквеног устројства. Фелатија, син Венајин, умире у време недељног закона, што Исаија доводи у везу са библијским даном раздраживања, који је или 1863. година, или недељни закон. Фелатија, син Венајин, представља кривотворину оних који заиста слушају Реч Божју. У време остатка, они које представљају Мојсије и Илија бивају погубљени, а затим васкрснути. То васкрсење отпочело је гласом у пустињи у јулу 2023. Од 2024. године у току је коначно раздвајање пшенице и кукоља.

При доношењу закона о недељи, Црква адвентиста седмог дана знаће да је изгубљена.

Овај град неће вам бити котао, нити ћете ви бити месо усред њега; него ћу вам судити на међи Израилевој. И познаћете да сам ја Господ; јер нисте ходили по мојим уредбама, нити сте извршавали моје судове, него сте поступали по обичајима незнабожаца који су око вас. И догоди се, кад пророковах, да умре Фелатија, син Венајин. Језекиљ 11:11–13.

Смрт Фелатије, чије име значи „избављен од Бога“, у овом контексту значи предан смрти, у истом тренутку када су и радници једанаестог часа избављени из руке цара севера у четрдесет првом стиху једанаесте главе Данила. Фелатија је предан у руку цара севера при недељном закону. Фелатија, син Венајин, што значи „оно што је Бог сазидао“. Управо у часу када је Бог још једном сазидао храм, да га уздигне као победоносну цркву при недељном закону, они које представља Фелатија предају се смрти, јер су, уместо да учествују у делу обнављања старих развалина, сами себи зидали Товијин гроб. Фелатија представља Исаијино „од главе до пете“, тело које је потпуно оптерећено грехом. То тело је лаодикијска црква адвентиста седмога дана на завршетку четири нараштаја постепене побуне, коју Исаија изражава као све већу побуну када каже: „све се више и више одмећете“. У завршном процесу кушања који је отпочео 2024. године, пшеница је мртва три и по дана, а затим васкрсава, у ком часу ће познати да је Господ Бог.

Зато пророкуј и реци им: Овако вели Господ Бог: Ево, народе мој, отворићу ваше гробове, и извешћу вас из ваших гробова, и довешћу вас у земљу Израилеву. И познаћете да сам ја Господ, кад отворим ваше гробове, народе мој, и изведем вас из ваших гробова. И метнућу дух свој у вас, и оживећете, и населићу вас у вашој земљи; тада ћете познати да ја, Господ, рекох и учиних, говори Господ. Језекиљ 37:12–14.

Кривотворено свештенство, које је представљено бројем 25 код недељног закона, тада ће познати да је Господ Бог. Пшеница зна да је Господ Бог 2024. године, а кукољ се буди за то знање код недељног закона, када је већ прекасно. Тај период почиње гробом и васкрсењем, а завршава се гробом и без васкрсења. Пшеница на почетку познаје Бога, када Он испуњава васкрсење из Једанаестог поглавља Откривења, а кукољ познаје код потреса при недељном закону у истом поглављу. Између та два путоказа, процес кушања позног дажда доводи обе класе до зрелости за жетву.

Јоилова порука јесте песма о винограду, али прво питање које она покреће јесте да ли људи могу да препознају потоње дане по пређашњим данима. „Старци“ у Јоилу то нису могли, јер када позив на буђење стигне у поноћ, они бивају одсечени — избљувани из уста Господњих, управо тамо где звер земаљска отвара своја уста да проговори, што је уједно и место где је проговорила Валамова магарица, и где је проговорио отац Јована Крститеља.

Суд над „старим древним људима“ заснива се на питању да ли се ово догодило у данима ваших отаца? Одломак се отвара речима: „чујте ово“. Затим износи два сведока, једног у четири нараштаја људи, а другог у четири врсте инсеката. Потом су пробуђени на Поноћни поклич, само да би открили да су мимоиђени као Божји изабрани заветни народ. Нису мимоиђени зато што нису имали вина, него су мимоиђени зато што имају погрешно вино. У причи о десет девојака, Јоилово ново вино је уље.

Њихово спасење постављено је у оквиру тога да ли примају „ново вино“ поруке позног дажда. „Старци и древни људи“ такође су код Исаије приказани као „пијанице Јефремове“, а Јефрем није представљен међу запечаћенима у седмом поглављу Откривења. Њега замењује његов брат Манасија. Тешко је наћи опакијег цара од Манасије, али он замењује пијанице Јефремове.

„Група која не осећа жалост због сопственог духовног опадања, нити тугује због греха других, биће остављена без Божјег печата. Господ даје налог Својим весницима, људима са оруђима за погубљење у својим рукама: ‘Пођите за њим кроз град и побијте; око ваше нека не штеди, нити имајте сажалења: побијте сасвим старе и младе, и девојке, и малу децу, и жене; али не прилазите ниједном човеку на коме је знак; и почните од Мојега светилишта. Тада почеше од старих људи који беху пред домом.’“

„Овде видимо да је црква — Господње светилиште — била прва која је осетила удар Божјег гнева. Стари људи, они којима је Бог дао велику светлост и који су стајали као чувари духовних интереса народа, изневерили су поверено им поверење. Заузели су став да не треба да очекујемо чуда и изразито испољавање Божје силе као у ранијим данима. Времена су се променила. Ове речи учвршћују њихово неверовање, и они говоре: Господ неће учинити добро, нити ће учинити зло. Он је сувише милостив да би свој народ походио судом. Тако је ‘Мир и сигурност’ поклич људи који никада више неће подићи свој глас као трубу да покажу Божјем народу његове преступе и дому Јаковљевом његове грехе. Ови неми пси који не хтедоше да лају јесу они који осећају праведну освету увређеног Бога. Људи, девојке и мала деца сви заједно гину.“

„Гадости због којих су верни уздисали и вапили биле су све што се могло разабрати ограниченим људским очима, али су далеко најгори греси, они који су изазивали ревност чистог и светог Бога, остајали неоткривени. Велики Истражитељ срца зна за сваки грех учињен у тајности од стране оних који чине безакоње. Ове особе почињу да се осећају сигурно у својим обманама и, због Његовог дуготрпљења, говоре да Господ не види, а затим поступају као да је напустио земљу. Али Он ће разоткрити њихово лицемерје и отвориће пред другима оне грехе које су тако пажљиво скривали.“

„Никаква надмоћ по чину, достојанству или световној мудрости, никакво место у светој служби, неће сачувати људе од жртвовања начела када буду препуштени сопственом варљивом срцу. Они који су сматрани достојнима и праведнима показују се као коловође у отпадништву и као примери равнодушности и злоупотребе Божјих милости. Њихов зли пут Он више неће трпети, и у Своме гневу поступа с њима без милости.“

„Господ невољно повлачи Своје присуство од оних који су били благословени великом светлошћу и који су осетили силу речи док су служили другима. Они су некада били Његове верне слуге, удостојени Његовог присуства и вођства; али су отпали од Њега и друге одвели у заблуду, и зато долазе под божанско незадовољство.“ Testimonies, volume 5, 211, 212.

Јоил се обраћа вођству Лаодикејске цркве адвентиста седмог дана када препознаје „старце“, али Јоил се такође обраћа и неуким људима, како Исаија назива оне који су супротстављени ученима. Јоил говори древним људима који се клањају сунцу у осмом поглављу Језекиља, и који су први изложени суду у деветом поглављу. Он се такође обраћа лаицима Лаодикејске цркве адвентиста седмог дана када каже: „Чујте ово, старци, и послушајте, сви становници земље.“

Двадесет и пет људи у осмој глави налазе се код закона о недељи, где се клањају сунцу окренути леђима према светилишту. Они су „десетак“ побуне оних двеста педесеторице који су стали уз Кореја, Датана и Авирона. Тих двадесет и пет људи представљају симбол побуне која се, према надахнућу, поновила 1888. године, и која је била праслика побуне вођства лаодикејске Цркве адвентиста седмог дана код 11. септембра, па све до закона о недељи. Они представљају „десетак“ побуне у управо оном истом раздобљу у којем Исаија у шестој глави мудре означава као „десетак“ који у себи има суштину.

Јоил је објава адвентизму да им је време милости завршено, јер су своју чашу времена милости испунили грехом, а пуноћа је представљена као болест од главе до пета, показујући да је порука позног дажда уклоњена из њихових уста. Исаија описује ту исту стварност у двадесет деветом поглављу.

Застаните и чудите се; вичите и вапијте: пијани су, али не од вина; посрћу, али не од јакога пића. Јер је Господ излио на вас дух дубокога сна, и затворио је ваше очи; пророке и ваше кнезове, видиоце, покрио је. И сва вам је визија постала као речи запечаћене књиге, коју дају ономе који је учен, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Не могу, јер је запечаћена. И књига се даје ономе који није учен, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Нисам учен.

Зато Господ рече: Пошто се овај народ приближава к мени устима својим и уснама ме поштује, а срце своје удаљује далеко од мене, и страх њихов према мени научен је по заповести људској, зато, ево, ја ћу опет учинити чудесно дело међу овим народом, чудесно дело и дивоту; јер ће мудрост мудраца њихових пропасти, и разум разборитих њихових сакриће се. Тешко онима који дубоко крију намеру своју од Господа, и дела су им у тами, па говоре: Ко нас види? и ко нас зна? Доиста, ваше извртање ствари сматраће се као глина грнчарева; јер хоће ли дело рећи ономе који га је начинио: Није ме начинио? или ће обликовано рећи ономе који га је обликовао: Није имао разума? Исаија 29:9–16.

„Разумевање“ мудрих људи заснива се на откривању запечаћене Божје пророчке Речи. Они који су били обучавани у исквареним институцијама адвентизма не могу да читају књигу пророштва, те оптужују Бога да нема разумевања. Када се пророштво отпечати, они га не могу разумети, па оптужују Бога да је Он тај који нема разумевања, и тиме изврћу ствари наглавачке. Учене и неуке присталице адвентизма не могу разумети пророштво које се отпечаћује непосредно пре него што се време милости затвори, а књига пророка Јоила заповеда „старцима“ да чују, али они су она врста која, слушајући, не чује, и гледајући, не види.

Сама срж њихове побуне огледа се у њиховој неспособности да признају Христа као Првог и Последњег. То је контекст овога поглавља у коме се поставља питање: „Је ли то било у ваше дане, или чак у дане отаца ваших?“

Да ли је било времена у историји ваших отаца када се један народ пробудио на Поноћни поклич, само да би открио да су луде девојке? „Старцима“ је заповеђено да се „пробуде“, као што је било заповеђено милеритима на логорском састанку у Ексетеру 1844. године. Прича о десет девојака јесте прича о искуству адвентистичког народа, која се испунила дословно, до најситнијег слова, у милеритској историји, и поново ће се испунити дословно, до најситнијег слова, у последњим данима. Неспособност лаодикијског адвентизма седмога дана да препозна да се темељна историја њихове цркве понавља у последњим данима, наглашава пророчко начело које је кључ што откључава пророчку поруку. То није само библијско правило, него и само срце откривења карактера Исуса Христа које бива отпечаћено непосредно пре затварања времена милости.

Јоил пита: „Да ли је тога било у ваше дане, или чак у дане ваших отаца?“ Или би се могло поставити питање: „Да ли је у дане ваших отаца постојао процес кушања који је одвојио један народ новог завета од народа старог завета?“ Јесте, и то одвајање било је извршено пророчком вешћу, представљеном као уље у причи. „Да ли је тога било у ваше дане или у дане ваших отаца“ одмах је указало да је оно што се догодило у дане њихових отаца било буђење после четири нараштаја све већег разарања, као што је представљено заповешћу да се вест објави током четири нараштаја, и четирима инсектима све већег разарања. Јоил је објава суда против цркве која је отпала и постала апостатска у време Поноћног поклича. Ниједна црква у светој историји није стала насупрот већој светлости него Црква адвентиста седмог дана. Симбол такве врсте побуне против истине представљен је „Капернаум“.

Наставићемо у следећем чланку.

„У Капернауму је Исус боравио у размацима између Својих путовања тамо и амо, те је он постао познат као ‘Његов сопствени град’. Налазио се на обалама Галилејског мора, и близу граница прелепе генисаретске равнице, ако не и заправо на њој.“ Чежња векова, 252.

„Међу онима који се називају децом Божјом, како се мало стрпљења показало, колико је горких речи изговорено, колико је осуде изречено против оних који нису наше вере. Многи су на оне који припадају другим црквама гледали као на велике грешнике, иако их Господ тако не сматра. Они који тако гледају на чланове других цркава имају потребу да се понизе под моћном руком Божјом. Они које осуђују можда су имали тек мало светлости, мало прилика и предности. Да су имали светлост коју су многи чланови наших цркава имали, можда би напредовали далеко брже и боље би представљали своју веру свету. За оне који се хвале својом светлошћу, а ипак не ходе у њој, Христос каже: ‘Али вам кажем: лакше ће бити Тиру и Сидону у дан суда него вама. И ти, Капернауме [адвентисти седмог дана, који су имали велику светлост], који си се до неба подигао [у погледу предности], до пакла ћеш бити оборен; јер да су у Содому била учињена чудеса што су у теби учињена, остао би до данас. Али вам кажем да ће земљи содомској бити лакше у дан суда него теби.’ У то време Исус одговори и рече: ‘Хвалим те, Оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од мудрих и разумних [по сопственој оцени], а открио маленима.’“

„И сада, зато што сте учинили сва та дела, говори Господ, и јер вам говорих, устајући рано и говорећи, а ви не послушасте; и јер вас звах, а ви се не одазвасте; зато ћу учинити овоме дому, који се зове именом мојим, у који се уздате, и месту које дадох вама и оцима вашим, као што учиних Синому. И одбацићу вас испред лица својега, као што одбацих сву браћу вашу, све семе Јефремово.“

„Gospod je među nama uspostavio ustanove od velike važnosti, i njima treba upravljati ne onako kako se upravlja svetovnim ustanovama, već po Božjem poretку. Njima treba upravljati s pogledom uprtim jedino na Njegovu slavu, kako bi se na svaki način mogle spasti duše koje propadaju. Svedočanstva Duha došla su Božjem narodu, a ipak mnogi nisu obratili pažnju na ukore, opomene i savete.“

„Чујте сада ово, безумни народе, који сте без разума; који имате очи, а не видите; који имате уши, а не чујете: зар се мене не бојите, говори Господ; зар нећете дрхтати преда мношвом, који сам поставио песак за међу мору, вечном уредбом, да је не може прећи? Иако се његови валови узбуркавају, ипак не могу надвладати; иако хује, ипак не могу прећи преко ње. Али овај народ има срце отпадничко и бунтовно; отпали су и отишли. Нити говоре у срцу своме: Бојмо се сада Господа Бога свога, који даје дажд, и рани и позни, у своје време; Он нам чува одређене седмице жетве. Безакоња ваша одвратила су ово, и греси ваши ускратили су вам добра.... Не суде парницу, парницу сирочета, па ипак напредују; и право убогих не суде. Зар да не походим за то? говори Господ; зар да се душа моја не освети таквом народу као што је овај?“

„Зар ће Господ бити приморан да каже: „Не моли се ти за овај народ, нити подижи вапај ни молитву за њих, нити посредуј преда мном; јер те нећу услишити“? „Зато су даждови били задржани, и није било познога дажда.... Нећеш ли ме од сада призивати: Оче мој, ти си вођа моје младости?““ Review and Herald, August 1, 1893.